

EDITORIAL

La infància, nostra inversió

El benestar i la qualitat de vida de les persones són la prioritat de este mandat municipal i, a pesar de que els temps que corren no són voyants i que obliguen a apretar el cinturó, el equip de govern ja ha anunciat que el pressupost per desenvolupar les polítiques socials no disminuirà. És el cas de les recursos per seguir tirant endavant els programes i serveis encaminats a garantir la inclusió social i la igualtat d'oportunitats de les menors dins del seu àmbit familiar i territorial. Perquè hi ha que partir de la base de que la família, entesa en totes les seues formes organitzatives i com a principal marc de

convivència, ha de ser el primer eslabó per construir una societat més inclusiva i cohesionada.

Les actuacions per donar cobertura a les necessitats de la infància i l'adolescència estan recollides en un ambiciós pla que aglutina tots els serveis públics al alcance de les menors. Són mesures per conciliar treball i família; per assessorar als adults sobre la seua funció parental; per prestar atenció terapèutica a nuclis familiars que passen per dificultats; per socialitzar al nen o al jove en el seu entorn, o per reconduir conductes d'adolescents en conflicte amb les normes de convivència.

Otres accions són les dirigides a prevenir situacions que supongan un risc d'exclusió social. Situacions que, en el pitjor dels casos, quan se decreta el desampar del menor i la tutela passa a

mans de l'administració, obliguen als serveis socials a donar al nen una cobertura assistencial i una protecció de seus drets encara més ampla.

Totes estes necessitats personals i familiars que afecten al menor tenen hui resposta en equipaments ubicats en la ciutat amb l'objectiu de que cada nen i cada adolescent hospitalenc creixca i se desenvolup socialment en el medi que li és propi i tinga les mateixes oportunitats i garanties d'èxit que el resto.

És sabut que la infància és el futur, però les bases de esta societat del demà han de fragar-se en el present. Així doncs, l'atenció als menors com a ciutadans de ple dret és la nostra inversió per aconseguir una ciutat més justa, socialment sostenible i igualitària.

PSC

Més polítiques socials a L'Hospitalet

La crisi econòmica no retallarà les prestacions socials a L'Hospitalet. El PSC vol una ciutat de les persones i per a les persones, on el benestar i la igualtat d'oportunitats siguin patrimoni de tothom, i on les necessitats de la ciutadania siguin cobertes.

Un dels eixos fonamentals d'aquestes polítiques socials són l'atenció i l'ajuda a les famílies, a la infància i a l'adolescència.

Durant aquest mandat desenvoluparem el Pla per a la infància en risc de L'Hospitalet i augmentarem els ajuts per a places de guarderia i de menjador escolar.

Mario Sanz

portaveu del grup municipal

En aquest sentit treballen ja el Servei d'Atenció Precoç Baula, desenvolupant programes de prevenció i detecció de

trastorns en el desenvolupament infantil; el Centre Infantil Naranjos, i l'Equip d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

També ens preocupa el suport a les famílies en els àmbits de l'assistència psicoafectiva, de la formació, del desenvolupament de les relacions familiars, i de la conciliació de la vida laboral i familiar. Espais com La casa dels arbres, l'Espai de respir, l'Espai de joc o programes com Ja tenim un fill, ajudaran sens dubte a aquests propòsits.

El Centre d'Atenció i Informació a la Dona (CAID) continua la seua tasca contra la violència de gènere i presta recursos vers totes les dones de la ciutat.

Les polítiques per a la gent gran, també són una prioritat del PSC i del govern per això ampliarem i millorarem els serveis i els casals, entre d'altres, a la Florida i al Centre. Més polítiques per a més gent.

PP

Mamá, papá, quiero ser asesor

Hace años, cuando los padres preguntaban a sus hijos qué querían ser de mayores, estos contestaban futbolista, médico, arquitecto, etc. Hoy si esa misma pregunta se la hacen los padres a sus hijos la respuesta sería: quiero ser asesor del PSC e IC-IU del Ayuntamiento de L'Hospitalet.

El gobierno de la ciudad tiene 20 asesores que cobran un total de 1.004.571,94 euros al año. Si fue un escándalo la noticia que 49 asesores de la Diputación de Almería ganaban poco más de 1.000.000 euros al año ¿cómo llamamos a que esa misma cantidad se la repartan no 49 sino 20 asesores del gobierno de la ciudad?

La mayoría de esos asesores ganan entre 60.649 y 68.730 euros al año. Eso es un escándalo y más cuando cada día 100 personas de L'Hospitalet se apuntan a la oficina del paro. Unos asesores que, y esto es otro escándalo, ni tienen la experiencia ni los conocimientos que deberían tener en cualquier otro trabajo para cobrar esa cantidad de dinero. Por eso desde el PP de L'Hospitalet creemos necesario reducir el número de asesores, rebajar su sueldo y no colocar a 'amiguetes' con sobresueldos sino personas preparadas para servir mejor a los ciudadanos.

En el artículo del anterior diario municipal destapamos el escándalo de los gastos de restaurantes a cargo del dinero de todos los ciudadanos. Ahora mostramos lo que ganan los asesores. El gobierno de la ciudad va de escándalo en escándalo. ¿No crees que después de 30 años de gobierno socialista en L'Hospitalet vale la pena cambiar?

Juan Carlos del Río

portaveu del grup municipal

CIU

L'Hospitalet, ciutat acollidora

Al llarg de la seua història L'Hospitalet ha vist com la seua població ha anat creixent, tant en nombre d'habitants com en les diferents cultures i tradicions que han aportat els nous veïns. Per aquest motiu, L'Hospitalet és, i ho serà sempre, una ciutat acollidora que manté, i vol mantenir, el seu origen i la seua idiosincràsia.

Des de CiU sempre hem lluitat perquè tots els ciutadans/es de la nostra ciutat gaudeixin dels seus drets i compleixin amb els seus deures. Aquesta premissa en un context com el de L'Hospitalet, és doblement important ja que és la base per a una bona convivència. A CiU hem defensat que la recepció d'aquests nous veïns

s'ha de liderar amb control i no amb 'papers per a tothom'. Ara, quan és evident que ni la ciutat ni el país pot donar resposta a les necessitats que representen els nous moviments migratoris veiem com, des del Govern central, es donen noves consignes i s'impulsen les mesures que mesos abans ens havien criticat: major control del reagrupament familiar, facilitat per tornar al país d'origen, etc.

Des de CiUensem que aquest és un tema important que no es pot tractar des del 'buenismo' sinó des de la realitat social i econòmica de la ciutat i del país. Hem de ser capaços d'establir un sistema que asseguri que tots els ciutadans/es de la ciutat, hagin nascut on hagin nascut, responguin a les seves responsabilitats, vegin cobertes les seves necessitats i defensats els seus drets, tot respectant els costums i les normes del país. Només així arribarem a tenir una ciutat acollidora i exemple d'una bona convivència.

Meritxell Borràs

portaveu del grup municipal

ICV-EUiA

Qui paga la crisi?

El Consell de Ministres acaba d'aprovar un paquet de 100.000 milions d'euros d'ajut a la banca espanyola. Sorprenent. Sobretot si tenim en compte que la banca continua incrementant els seus beneficis a costa de l'endeutament de les famílies. Per aquest motiu, ni un sol euro hauria d'anar a finançar les pèrdues dels rics.

Amb l'excusa de la crisi arriben els primers acomiadaments massius: Seat, Nissan, Frigo, o a la nostra ciutat, l'empresa de components QH. Revelador. El gerent de Nissan justificava l'acomiadament de 1.698 treballadors com una manera de "guanyar competitivitat" a llarg termini. Dels acomiadats, que se'n faci càrrec l'Estat, deu pensar.

Aquesta mateixa setmana, la patronal de treball temporal ha presentat un estudi que diu en xifres el que ja sabíem: que els treballadors espanyols cobren un 34% menys que els europeus. Un èxit de la patronal; la seua crida a la contenció salarial dona els seus fruits. Els espanyols són un 34% més pobres que els europeus.

El Govern ha trobat en 48 hores molts més diners per ajudar la banca que els que necessitava per finançar la Llei de la dependència, la patronal ha trobat la seua coartada per alleugerir les seves plantilles i per continuar congelant el poder adquisitiu dels treballadors.

Conclusió: la crisi la paguem els de sempre, mentre l'Estat, amb els nostres diners, s'encarrega de que no la pateixin aquells que l'han provocada. La crisi ens està ensenyant que aquest sistema no és tan perfecte com alguns pensaven, i que si l'Estat ha pogut intervenir per ajudar la banca, també ho pot fer amb més determinació per ajudar les famílies. O per regular el preu del diner, o dels habitatges, per exemple.

Alfonso Salmerón

portaveu del grup municipal